

Runföljden 1—8 **oaskut:ar** återger med all sannolikhet namnet *Asgautr*, belagt i ett 25-tal svenska runinskrifter; se U 52 och där a. a. Runföljden 17—22 **mintil** ger ett säkert, hittills icke observerat belägg på namnet *Myndill*, vilket är känt från U 190 och U 720.

Av teckningen i Fa 10: 1 (fig. 246) att döma har U 800 ursprungligen haft ungefär samma utseende som U 202, d. v. s. runbandet upptill och på sidorna har följt stenens kanter.

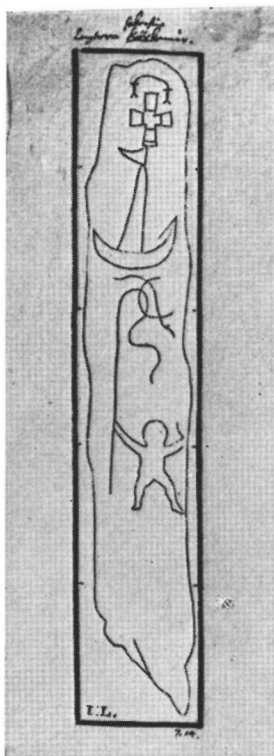

Fig. 247. Långtora kyrka. Efter B 620.

Långtora kyrka.

I Peringskiölds *Monumenta* 4 finnes (bl. 72) en avbildning av en ristad sten, som enligt en bläckanteckning på träsnittet skall ligga i »Longtora ^{sakerstie} körkmur» (B 620: »I Kyrkomuren»); se fig. 247.

Stenen, som saknar runinskrift, prydes av ett kors, ett skepp med flöjel samt en människofigur. Stenen är numera oåtkomlig.

801. Långtora prästgård.

Pl. 114.

Litteratur: L 742. Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, *Monumenta* 4, bl. 73; UFT h. 3 (1873), s. 63; A. Molin, Brev till Vitterhetsakademien den 16/7 1909 (ATA); Skrivelse från Riksantikvarien den 21/7 1909 till Pastorsämbetet i Långtora; A. Holmdahl, Skrivelse till Riksantikvarien den 27/6 1910 (ATA); Enköpings Posten den 20/10 1937; S. B. F. Jansson, Skrivelse till Riksantikvarien den 6/12 och den 20/12 1949 (ATA).

Äldre avbildningar: J. Leitz och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds *Monumenta*); A. Molin, teckning 1909 (ATA).

Den påbörjade runstenen finnes nu i Långtora prästgårds bryggstuga.

Första gången stenen nämnes är i en skrivelse den 30 april 1669 författad av kyrkoherden i Långtora Ericus Emporagrius (i: *Ransakningarna* 1667—84, s. 99). Kyrkoherden skriver: »Uppå Longtora Prästegårdh står och en runsteen medh rosset och torn uthgrafwen, och till dem kan man lijtet see; men sielfwa ruuneskrifften och bookstefwerne stå nedher i Jorden, och ähr medh så stora steenar kringsat, at man intet kan runehellen upptaga än mindre uthtyda skrifften som under står.» *Ransakningarna* 1672: »Uppå Prästegården står och een Runesteen, mästedeeles nedersuncken, medh dess Rijtningar och skriffter uthhuggen.» — På träsnittet i Peringskiölds *Monumenta* finnes bläckanteckningen »Longtora Eng» (L 742: »Långthora äng»; stenen saknas i *Bautil*). Stenen försvann senare, vilket uppenbarligen beror på att den hade murats in i prästgårdens bryggstuga. I *UFT* (1873) skrives: »Ingen inskrift finnes anförd för denna sten, som troligen är förstörd.» Den återupptäcktes år 1909 av A. Molin, vilken den ^{16/7} samma år skriver till Vitterhetsakademien: »Wid mitt ett besök häromdagen i *Långtora prästgård*, påträffade jag i golfvet i *bryggstugan* derstädes en inmurad huggen gråsten, hvars ena hälft stack fram i dagen under den öppna spisen och den andra tjenade som underlag åt spisen och delvis pannmuren, samt doldes af desamma ... Jag har ansett mig skyldig inrapportera fyndet för den händelse Kungl. Akademien skulle finna skälighet närmare undersöka stenen, som måhända är en runsten.» Med anledning av Molins brev tillskrevs pastorsämbetet i Långtora (den ^{21/7} 1909). På denna skrivelse ingick följande svar till Riksantikvarien: »Eder skrifvelse ... med hemställan, att en i Långtora prästgårds bryggstuga befintlig sten, som antagligen en grafsten genom sin ålder och ornamentik vore af betydande kulturhistoriskt intresse, måtte genom förs. förflyttas till Långtora kyrka, har föredragits inför båda församlingarne, enär annexförs. eger och underhåller berörda bryggstuga med det resultat, att ingendera församlingen är villig att verkställa ifrågasatta förflyttning ... Det beror nu på Eder, Herr Riksantikvarie, om något vidare skall varda åtgjort i denna sak. Stenen ligger alldeles framför spiselöppningen och något under muren och är derföre mera utsatt för nötning och förstörelse.» Någon åtgärd vidtogs icke. År 1922 täcktes stenen av ett cementgolv och var oåtkomlig tills den i december 1949 frilades och undersöktes.

Mörkgrå granit. Höjd 2,16 m., bredd 0,45 m. Ristningen är delvis avflagrad. På bevarade partier är den djup och tydlig. Inga runor ha ristats inom eller utom banden.

Stenen skall genom Riksantikvarieämbetets försorg resas på prästgårdens tomt.

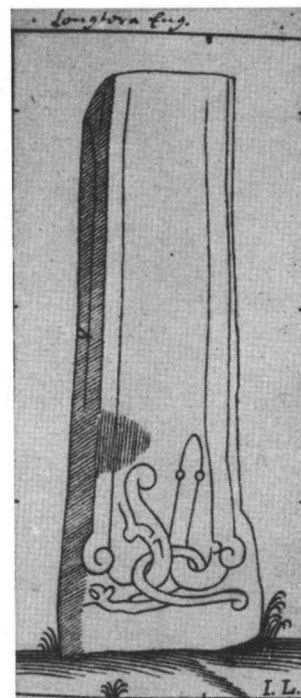

Fig. 248. U 801. Långtora prästgård. Efter träsnitt i Peringskiölds *Monumenta*.

802. Långtora gårde, Långtora sn. Nu vid Långtora kyrka.

Pl. 114.

Litteratur: B 622, L 740, D 1:107. J. Peringskiöld, *Monumenta* 4, bl. 75; R. Dybeck, *Reseberättelse* 1862, s. 9 (ATA); *UFT* h. 3 (1873), s. 62; Upsala den ^{28/10} 1937; S. B. F. Jansson, *Runinskriftsinventering i Uppsala län* 1941 (ATA).

Äldre avbildningar: J. Leitz och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds *Monumenta* och B 622); Dybeck, teckning (D 1:107).

Runstenen står på kyrkogården, 2 m. Ö om vapenhuset, 2 m. S om kyrkans mur. — Om en uppgift i *Ransakningarna* 1667—84 se U 803. Enligt en bläckanteckning på träsnittet i Perings-